

Cartes

En record de la

Pili Fernández

JOFRE FERRER EN NOM DEls companys de Ràdio Salt. SALT.

La Pili ha marxat. Des de Ràdio Salt sentim com si haguéssim perdut una mica de nosaltres i de l'esperit de la Ràdio. Trobarem a faltar la seva hiperactivitat i la facilitat que tenia per connectar amb els oients.

Han estat molts anys treballant junts amb El Petit Esport, Arrels del Sud, i el Frec a Frec. Malgrat que es va jubilar, va continuar amb la seva presència a la nostra emissora, cada divendres, amb una audiència fidel amb la qual compartia sovint moments fora de les ones.

La Pili i el seus programes no eren només ràdio, eren vida. Sovint organitzava trobades i excursions per als seus oients i tots ens sentíem una mica com part de la seva família. Des de Ràdio Salt tots la recordarem sempre.

Per a meu parent d'Anglès, en Joan Vidal i Gayolà

Josep Gayolà Rigau. Quart.

He escoltat avui en un pel·lícula que deien «què significa mil polítics lligats al fons del mar» i la resposta correcta era «un bon començament». Joan, tu no has estat mai en aquest grup de mil polítics aprofitats que tant abunden, tot el contrari, tota la teva vida has estat lligat únicament al teu país que és Catalunya, defensant la seva llibertat i cultura. Tu, Joan Vidal i Gayolà, el meu parent (que ens dèiem de petits), el fill de la germana del meu pare, al qual aprecio i admiro, has sigut un dels polítics sans i que se salven i al qual cal que els polítics actuals de Catalunya s'emmirallin per aconseguir aviat, la llibertat i sobirania del nostre poble.

Avui he llegit l'homenatge que t'han fet a Salt i reafirmo com a parent i amic allò dit pel nostre molt honorable president. Tu, Joan, sempre has fet i defensat (inclòs durant la teva vida personal que hem compartit quan érem molt joves en el nostre poble d'Anglès, en els anys de la dictadura) la teva honorabilitat, lluita, i valors que necessiten actualment el governants per poder tenir i aconseguir aviat la independència de la nostra Catalunya i que torni a ser rica i pròspera.

Que n'aprenquin de tu, Joan. Pels nostres fills.

Ens divertirem

Isaac Vilamitjana. Sarrià de Ter.

És evident que la societat està cansada; que el poble és intel·ligent; que el malestar general és constant i creixent. Tant a Catalunya com al món són plenament conscients que el canvi avança amb força i passió. Nou estat, nou país, nova república? Tant és el terme que utilitzem per definir aquest contingut extremadament palpable i frenètic. Els fets són irrefutables, i seguint aquest ritme, més vertiginós que mai, aviat passaran a ser els antecedents d'una nova etapa de la recent història del segle XXI. Història de Catalunya, d'Espanya i del Món.

La magnitud de la força d'un poble pot arribar fins a cotes inimaginables, travessant fites inqüestionables com la unió i la humilitat. Honestat, treball, esforç, valors, constància i solidaritat responen avui dia a les tres tristes tigresses: la de la por, la de la inseguretat i la de la ignorància. Certament, l'esperança que generen els moviments que s'organitzen en qualsevol indret del món; moviments pacífics i de caire independentista o no, resumeixen en una paraula el context més natural de l'ésser humà: la llibertat.

Avui, dia 25 de setembre, han transmes cedit als mitjans de comunicació múltiples informacions. TV3 ha dedicat 18 minuts a parlar de l'avançament de les eleccions del poble de Catalunya. Repeteixo, del poble. I crec que és una oportunitat única, per a qualsevol ciutadà de Catalunya amb dret a vot, de decidir a les urnes, el 25 de novembre, un nou model de societat, de país, d'estat o de nació. Ara sí que cal fer ús d'aquesta via democràtica i legítima que és el procés electoral. Clamo a la llibertat d'expressió, a la del dret a decidir, a la igualtat d'un

poble i als valors més fraternals per sortir d'aquesta crisi social i institucional. En qualsevol cas, segur que ens divertirem.

Nacional-II i altres

Francisco J. Trinidad. Roses.

He recorregut Espanya, excepte Galícia i les Illes Canàries, amb l'excusa de comprar plats per a la meua col·lecció particular. També per conèixer la seva història, monuments, gastronomia, etc. El que més m'ha impactat ha estat les extraordinàries vies de comunicació. Autovies que enllacen les capitals espanyoles, evidentment sense peatge, i amb una densitat de vehicles mínima. El darrer any vaig passar per l'autovia A-46 Las Pedrizas, paral·lela a l'A-45, que fan el mateix recorregut (Antequera- Màlaga), sense trobar circulant cap vehicle. Tal vegada era per l'hora! La primera va entrar en funcionament el 28 d'octubre de 2011, la segona el 22 de desembre de 2009, quasi tres anys de diferència.

No entenc la urgència d'aquesta última infraestructura, que es va construir per absorbir una densitat de 50.000 vehicles/dia. Vehicles que provenen del centre de la península, potser per anar a les platges. No entenc per què els governants espanyols no veuen que la Nacional-II és més important, ja que és porta d'entrada i sortida de turistes i mercaderies, en definitiva de beneficis per a tothom. La densitat de circulació entre la frontera francesa i Girona es calcula en 4,03 milions de vehicles per any. Juntament amb les víctimes mortals per accidents, són motius més que suficients per desdoblar la nostra carretera abans que aquella autopista malaguenya. Senyors del Govern central, la solidaritat ha de ser recíproca i no només de Catalunya cap a Espanya. Aquest greuge repetitiu comporta que els damnificats catalans diguin prou.

Aquest no és el camí

Pedro J. Piqueras Ibáñez. Girona.

El passat dia 29, dissabte i festivitat de Sant Miquel, vaig llegir dos titulars a la premsa de Girona que em van deixar molt preocupat. El primer deia «Mas diu a l'Estat que no pot impedir que el poble es pronunciï i l'insta a no amenaçar». El segon «Lara: "Si Catalunya fos independent, el grup Planeta n'hauria de marxar"» i amb el subtítol: «L'empresari assegura que no tindria sentit que una editorial tingui la seva seu en un país estranger que parla un altre idioma».

El primer article em preocupa perquè, pel que he vist, sentit i llegit fins ara, l'Estat no ha amenaçat, és el Sr. Mas que ho fa. La Constitució del 78, deia que ell i el seu partit no sols estaven d'acord sinó que ens van demanar que votéssim sí i que els simpatitzants de CiU els vàrem fer cas, recordo també que es tracta d'una Constitució que ha donat a Catalunya un grau d'autonomia impensable en aquell temps. Si el Sr. Mas té problemes de finançament per haver fet unes despeses que no ens podíem permetre, em preocupa que ens hagi posat els ciutadans contra un Estat i una Constitució que ens havien demanat d'aprovar. També he quedat preocupat perquè penso que així no s'arreglen els problemes.

La segona notícia em preocupa, ja que la mateixa reflexió que fa el Sr. Lara, l'estan fent molts empresaris amb empreses d'àmbit estatal amb seu central a Catalunya. Es produirà una gran deslocalització.

Penso sincerament, i em veig en la necessitat de dir-ho, Sr. Mas, que no és el camí. Tal vegada manqui visió d'estat.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/10/02/cartes/584198.html?utm_source=rss